

..... Jag hade under gymnasietiden och de första studentåren inte tänkt många gånger på Gud. Men jag hade ofta sysslat med tanken på oändligheten – intellektuellt, litterärt förmedlad främst genom nyromantiken. Men jag hade också många gånger känt vibratot, vingslagen, vinddraget från denna andra värld. Den hade snuddat vid mig och sen varit borta. Det var en underligt ambivalent känsla, som fyllde mig inför denna evighet, lockelse och skrämsel. Den var som ett alplandskap – på en gång bländande i sin skönhet och isande tomhet.

Så hade jag kommit till tro på Gud. Det skedde på en landsvägskant ute på den leriga skånska slätten. Gud hade talat till mig där. Jag visste att Han fanns. Evigheten var inte längre avlägsen eller skrämmande. Himmelriket som jag hade börjat läsa om i evangeliet, var nära. Det var för mig då och långt fram detsamma som den skånska slätten med sina levande dagar, där jag förnam Guds ljusskimrande majestät. Jag hade mött Gud i ensamheten under denna himmel och upplevde starkast Hans närvaro när jag strövade under den.

Det var genom Oxfordgrupprörelsen med dess aktiva öppna ande jag kom in i en ny mänskogemenskap och fram till en skuldupplevelse med den dimension, som här särskilt starkt blev anlagd; synd är det som skiljer mig från min medmänniska. Över denna syndupplevelse kom jag fram till en Kristusupplevelse och en mycket stark förnimmelse av evangeliets nu-karaktär : det som hände en gång, händer nu.

Detta ligger bakom orden ” Jesus från Nasaret går här fram, än som i gången tid ”. Han löser ur vanmakt, han ger frihet och glädje...

Oxfordgrupprörelsen ställde fram krav på öppenhet och bekännelse ... Det är uttryckt i orden ur tredje versen : ” Öppna ditt hjärta i bön och bot. Upplåt vart hemligt rum ...”

Sista raden här återger ett intryck från en bok, som lästes mycket vid denna tid och som nog orättvist fallit i glömska, som det lätt går med böcker. Det var Geoffrey Allens ” Han som kommer ”. Särskilt första kapitlet där påverkade många människor. Det heter ” Gästen ”, och skildrar mänskolivet som ett stort hus med många ödsliga och förfallna och obebodda rum. Gästen kommer. Han blir mottagen i förmaket. Efterhand, som han blir mer förtrogen med den som bor där, får han se in i de andra rummen. Han hjälper till att göra dem i stånd och gör dem beboeliga. Till sist lämnar den som bor där nyckeln till ett rum som ingen fått se in i till gästen. Det rum som är låst i fruktan för människorna, öppnas ... vi kommer fram till en full gemenskap med varandra.

En psalm når fram till många. Vad som kan finnas av individuell erfarenhet i den får en långt större räckvidd än den annars skulle haft. På något sätt kan också genom en psalm något av detsamma upprepas som evangeliet berättar om; några få bröd och fiskar kan bli till mättnad för tusenden.

Anders Frostenson

(ur Linköpings stiftsblad nr och årgång ?)